

Jeugd
Rode Kruis
Vlaanderen

Ebe sloeg voor één weekend op de vlucht

02/03/16

27 februari organiseerde Jeugd Rode Kruis een nieuwe editie van Youth on the Run, een inleefspel waarin je als vluchteling naar België probeert te komen. Ebe was één van de deelnemers en maakt in onderstaande blog duidelijk waarom ze vorig weekend even op de vlucht sloeg.

"Vorig weekend sloeg ik op de vlucht. Nee, ik ging niet op de loop voor het regime van de Koenstad. Ik nam deel aan Youth on the Run, een inleefspel van Jeugd Rode Kruis waarin je als vluchteling naar België probeert te komen. 'Waarom zou je dat willen doen?!', vroeg de ene vriendin. 'Een dappere keuze', zei de andere. Zelf vind ik daar niets dappers aan. Net omdat het voor mij inderdaad een keuze is. Ik had gezellig koffietjes kunnen gaan drinken afgelopen weekend, wat kunnen luiers, vriendinnen zien of op date gaan met iemand die ik wel leuk vind. Ik koos ervoor dat niet te doen en vierentwintig uur buiten mijn comfortzone te treden. Voor een echte vluchteling is dat geen keuze, maar een noodzaak. Een echte vluchteling weet niet hoe het afloopt, maar wel dat het zeker niet voorbij is na vierentwintig uur.

Het spel is interessant, maar je kan het onmogelijk leuk noemen. Logisch ook, want dat zou een fout signaal geven. Inhoudelijk kan ik niet veel onthullen om het niet te verpesten voor toekomstige spelers. Iedereen kreeg een bepaalde rol toebedeeld en maakte deel uit van een familie. In het begin van het spel werd er tegen ons geschreeuwd en moesten we met ons gezicht naar de muur staan terwijl onze persoonlijke spullen doorzocht werden. Een heel stresserend moment, ook al wist ik dat het niet echt was.

Wat later in het spel voelde ik voornamelijk machteloosheid en frustratie. Om culturele redenen moest vooral ons gezinshoofd het woord voeren. Ons gezinshoofd kwam niet altijd even goed uit zijn woorden en gaf ook aan dat hij liever een minder verantwoordelijke rol toebedeeld had gekregen. Zelf was ik jammer genoeg een vrouw, waardoor ik niet vaak het woord mocht nemen. Een heel frustrerend gevoel! Na verloop van tijd ervaar je tijdens het spel ook een soort gelatenheid door telkens weer aangewezen te zijn op onbetrouwbare figuren en naar de pijpen te moeten dansen van mensen in machtsposities omdat je gewoonweg niet anders kan.

'Eigenlijk zijn wij toch écht mietjes', zei een van mijn medespelers. En gelijk had ze. De woorden die tegen de avond door mijn hoofd schoten, waren: honger, kou en ontbering. Nochtans wisten we dat we op elk moment veilig waren. De volgende dag zouden we weer in onze warme zetel zitten en niet in een folterkamp in de Sinaïwoestijn. Ons leven hing hier niet van af, niemand kon ons kwaad doen en zagen we het echt niet meer zitten, dan konden we beslissen om te stoppen.

Toen we in de loop van de volgende ochtend te horen kregen dat het spel gedaan was, was ik erg blij en opgelucht. De eerste reactie van mijn familieleden was ongeloof. Vierentwintig uur volstonden om mensen wantrouwig te maken en ervoor te zorgen dat ze niet langer het beste durven hopen.

Op dit moment word ik gelukkig van de zon op mijn rug terwijl ik dit neerschrijf. Sinds ik weer thuis ben, voelen alle kleine dingen die we vanzelfsprekend vinden als geweldige luxe aan: ik kan kiezen wat ik eet en drink én wanneer ik dat doe. Ik kan naar de wc gaan als dat nodig is. Ik heb het warm. Ik ben veilig. Ik kan me douchen met warm water als ik daar zin in heb. Ik kan gezellig zitten praten met mijn vrienden bij wat hapjes, zonder dat ik op mijn hoede moet zijn voor wat komen kan. Ik geniet oprecht van de allerkleinste dingen, iets wat ik anders maar al te vaak vergeet.

Mijn visie op migratie of mijn begrip voor vluchtelingen is niet veranderd door dit spel. Het probleem is dat Youth on the Run op dit moment voornamelijk mensen bereikt die er vrijwillig op intekenen. De meesten zijn al redelijk goed geïnformeerd en staan positief tegenover vluchtelingen. Het is moeilijk om scholen te bereiken omdat de meeste instructeurs van Youth on the Run enkel tijdens de weekends beschikbaar zijn en dan kunnen leerlingen niet verplicht worden aanwezig te zijn. In mijn ogen zouden er budgetten vrijgemaakt moeten worden om Youth on the Run ook tijdens de week te organiseren. Idealiter wordt het zelf opgenomen bij de eindtermen in het leerplan. Dit zou namelijk verplichte kost moeten zijn voor alle jongeren. Youth on the Run kan een krachtig middel zijn om ervoor te zorgen dat de burgers en politici van morgen een dieper begrip voor vluchtelingen hebben.

Ik droom al van een Europa waarin onze leiders hun verantwoordelijkheid nemen in plaats van voortdurend de bal naar elkaar door te spelen. Misschien kan er dan eindelijk werk gemaakt worden van veilige vluchtroutes en het beloofde geld voor degelijke opvang in eigen regio, zodat niemand zijn leven nog hoeft te wagen in een gammel bootje op de Middellandse Zee. Waarschijnlijk ben ik naïef, maar ik droom van een wereld waarin ieders leven evenveel waard is. Het is ondertussen al vijf na twaalf en de grondvesten voor die wereld moesten gisteren al gelegd zijn."